

2. 3

Kdo jsem? Nedokážu snad ani spočítat, kolikrát jsem si tuhle otázku položil. Když se dívám do zrcadla, nevidím sebe. Ta osoba, která na mě z druhé strany tak tázavě pohlíží, vypadá poměrně pohledně a vlastně i přátelsky. Působí jako někdo, s kým by se člověk dal rád do řeči a blíže ho poznal. Já to ale nejsem. Připadá mi, že to, co vidím, je jakási maska, skrývající něco, co nedokážu prohlédnout. Rád bych viděl odraz svojí duše. Zajímalo by mě, jak by vypadala. Třeba mi k tomu tenhle deník pomůže. Podle psychologa by prý i mohl. Každopádně, po dnešku se do zrcadel už nedívám.

7. 3

Vzpomínám si, že když jsem býval o cosi mladší, rád jsem říkával, že na tomhle světě není nikdo, kdo by mě chápal méně než já sám sebe, ale s přibývajícím věkem mi začalo docházet, že tomu snad ani tak možná není. Spíš jsem byl vždy ostatními přesvědčován, že mě znají líp, než se znám já sám. Například dneska mi máma, když jsem chtěl jít ven s Filipem a nějakými jeho kamarády hrát fotbal, v předsíni řekla, že kam to jako jdu, že jsem přeci introvert a proč si nečtu jako vždycky, když mám volno. Všechno to bylo vysloveno bez jakékoliv záště či záměru mě vyprovokovat, ale ve mně to vyvolalo takový zvláštní pocit. Asi bych to nenazval přímo přívalem hněvu, ale myslím, že se to k tomu mohlo dost blížit. Urazilo mě to. To slovo „introvert“. Měl jsem jí chuť říct, že co si to do hajzlu myslí, někam mě škatulkovat a dávat na mě nějaké nálepky. Čtení mě už prostě třeba nebaví. Už pár let ne. Mám pocit, že v poslední době mě nebaví vlastně vůbec nic. Všechno je tak nějak strašně vybledlé. Řekl bych, že někde uvnitř čekám, až se stane něco zajímavého. Ale doma to nebude.

8. 3

Možná nemusím psát každý zápis, jako bych psal zasranou knížku. Jen tohle, pro dnešek. Číst si to pak po sobě je bolest.

13. 4

Dost dlouho jsem nic nenapsal, tak jsem si řekl, že to pro změnu zase zkusím. A rozhodl jsem se, že si svoje zápisky po sobě raději už nikdy číst nebudu, tudíž seru na svou poslední poznámku! V každém případě, včera se mi stala taková zajímavá věc. Začal jsem v posledních týdnech celkem dost pít, a tak jsem si po škole zase sehnal flašku a šel sednout na lavičku v parku, když tu za mnou přišel nějaký bezdřák, jestli mu nedám drobné. Vždycky jsem měl v takových případech ve zvyku se jen usmát a pokývat hlavou. Samé prosím, tady máte, nebo omlouvám se, ale bohužel nemám, ale včera večer jsem se na něj jen podíval a zeptal se ho, na co jako. Táhlo z něho jak prase, takže mi to bylo sice hned jasné, ale když i on sám od sebe přiznal, že chce prachy na chlast, tak mě to trochu zarazilo. Upřímně jsem snad milisekundu i zvažoval, že bych mu něco dal, protože se mi líbilo, jak je upřímný. Začal jsem si nedávno

všímat, že lidi upřímnosti fakt moc schopní nejsou. Každopádně, já jsem upřímost začal brát jako svoje poslání, a tak jsem mu taky upřímně řekl, táhni, ty trosko, do píče. Jak to uslyšel, tak zaštěkl, co si to kurva myslíš, ty zmrde jeden malý, a začal se napřahovat. Bez přemýšlení jsem praštil tím lahváčem, co jsem držel v ruce, o madlo lavičky a před sebe vystrčil roztráštěný zbytek. V životě mi srdce nebušilo tak moc, jako v ten moment. Nic podobného jsem nikdy neudělal. Vlastně si snad ani nepamatuju, že bych kdy někomu řekl přímo do očí nadávku. Ale... Udělalo mi to strašně dobře. HROZNĚ moc. Jak jsem uviděl ten jeho pohled v očích, ten strach, a jak začal couvat, myslím, že se mi dokonce postavil. A hlavně, svět na chvíli přestal vypadat tak šedě. Nedokážu to úplně popsat, ale musím to zkusit zopakovat.

14. 4

Dneska na mě po škole čekala Denisova banda, s tím, že se jim prý v poslední době nějak nelíbím, nebo něco, a že to jako prý srovnají. Když mě zatáhli za školu, myslel jsem, že znova ucítím to, co předevčírem, ale nešlo to. Jo, měli strach, viděl jsem, že mají strach. Nečekali, že u sebe budu mít nožik a budu se bránit. Stejně jako předevčírem, jsem i teď měl navrch. Ale ve mně to nic nevyvolalo. Nic. Tak jsem ten nůž nakonec „omylem“ upustil a nechal se zkopat. Eventuálně to někdo musel nahlásit, protože přiběhl třídní a kopání přestalo. Denis se svými kámoši utekl a mě vzali do kabinetu, kde zástupce zavolal rodičům a začal se vyptávat, co se stalo. Že jsem prý takový hodný, bezproblémový kluk a že nevěří, že bych je nějak vyprovokoval. Víím, že kdybych se v takové situaci ocitl ještě tak před měsícem, tak bych jen sklopil zrak a nevydal ze sebe ani hlásku. Teďka jsem mu ale namísto mlčení něco řekl. Až ty děvky znova uvidím, tak je zabiju. Což sice nebyla odpověď (ani jsem si to vážně nemyslel), ale zajímalo mě, jak zareaguje. Jak to uslyšel, zůstal na mě němě zírat. Na tváři se mu promítlo cosi, co jsem si vyložil jako zmatek a neklid, a to mi udělalo překvapivě zase dobře (i když s tím parkem by to porovnat nešlo). Moc slov se mnou už potom neprohodil. Jen, že se to ještě bude řešit. A asi za půl hodiny pro mě přijela máma. Teď sedím v čekárně u doktora, ale podle výrazu, co má přede mnou tahle sestřička bych řekl, že se nějakou dobu zpátky do školy asi nepodívám.

23. 4

Zítra by mě měli snad už propustit. Vypadá to, že ten otřes mozku můžu doléčit doma. Týden ustavičného ležení mi dal dost času na přemýšlení, což se mi vůbec nelíbilo. Jakmile mi zase dovolili používat telefon a dívat se na televizi, z dlouhé chvíle se mi podařilo omylem se zatoulat na nějaké stránky, které raději nebudu blíže specifikovat. Něco jsem už o takových věcech kdysi slyšel, hlavně tedy o tom, jak dopadají lidi, co takové věci navštěvují, ale nikdy by mě nenapadlo, že bych sám mohl být jednou jedním z nich. A zase jsem to pocítil, to nádherně hlasité a silné bušení srdce! Ohromné vzrušení. Tep v uších. I ta erekce byla, a tentokrát z pochopitelnějších důvodů. Ale jestli se tohle někdo dozví, tak to neskončí jenom u zlomeného žebra a

lehkého otřesu mozku... Jen co jsem si vyhonil mi začalo docházet, že bych měl začít možná začít trochu ubírat na tempu.

26.4

A je to pryč. Znova. Proč mě musí všechno přestat hned bavit? V hlavě se mi začínají dít takové zvláštní věci. Možná, že spíše než zastavovat se kvůli světu, bych měl přidat tak moc, že svět se zastaví pro mě... Co kdybych zkusil ty dva úspěšné zážitky nějak propojit? Jen nápad.

1.5

Bože, ano.

12.5

Od toho dne, co jsem to poprvé udělal, mi začalo srdce bušit pokaždé, co slyším za oknem sirénu, nebo bušení na dveře. Proč mě to jen nenapadlo dřív? Myslím, že přesně tohle mi vždy chybělo, tenhle strach z něčeho, co mi může obrátit život vzhůru nohama, mísíce s ultimátním vzrušením z nové zkušenosti. Snad proto jsem nic necítil, když jsem se podruhé nebo potřetí... No, každopádně. Teďka každý den čekám, až do mojího pokoje vlítnou cajti a mě se pod nohama zhroutí celý svět! Ale pořád to nepřichází. Ultimátní edging. Jak já se nádherně udělám, až ty dveře jednoho dne vyrazí! Napadá mě ještě pár věcí, které by mi mohly udělat dobře a fízly zase o dost popohnat... Jinak bych řekl, že už jsem to konečně našel. Ten odraz mojí duše. Tak jsem se poprvé po dvou měsících rozhodl podívat do zrcadla. Jsem nechutný zmrdr? Zvrácený psychopat? Možná, jak to tak vypadá. Z pohledu společnosti tedy určitě. Hádám, že bych měl poděkovat té své pěkné tvářičce, že to tak vše skrývá. Do budoucna by se to mohlo ještě hodit. Myslím totiž, že jsem až teprve teď začal pořádně žít. A nehodlám zastavit.